Opłacono gotówką.

Nr. 27. 1935.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 6. lipca 1935 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

OBWIESZCZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
z dnia 25 kwietnia 1935 r.
w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 29 marca 1926 r. o prawie autorskiem.

USTAWA
z dnia 29 marca 1926 r.
o prawie autorskiem.

(Ciąg dalszy z nr. 26)

5) odtwarzać w rzeźbie utwory malarskie lub graficzne i odwrotnie.

6) budować według wydanych planów, opisów, modeli i rysunków budowlanych, jeżeli twórca, wydając je, nie zastrzegł wyłącznie dla siebie prawa budowania;

7) odtwarzać utwory fotograficzne, lecz nie w sposób fotograficzny lub do niego podobny.

Art. 16.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może ze względów wyższej użyteczności upoważnić do rozpowszechniania wydanego dzieła zapomocą środków radjofonicznych lub radjowizyjnych, choćby twórcy lub nabywcy ich praw nie udzielili swego zezwolenia.

Orzeczenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zarazem ustala należne za to upoważnienie słuszne odszkodowanie i powinno być doręczone na piśmie twórcy lub nabywcy jego praw.

Orzeczenie może być wykonane przez osobę upoważnioną dopiero po wypłaceniu odszkodowania lub złożeniu go do depozytu sądowego.

W ciągu miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia twórca lub nabywca jego praw mogą w drodze powództwa wniesionego do sądu okręgowego, właściwego ze względu na siedzibę osoby upoważnionej, żądać podwyższenia odszkodowania. Wniesienie powództwa nie wstrzymuje wykonania orzeczenia.

Art. 17.

Opracowanie, rozpowszechnianie, zapożyczanie z cudzych utworów, przewidziane w art. 2 oraz w art. 13 — 16, dozwolone są tylko pod warunkiem wyraźnego podania źródła opracowania, zapożyczenia, rozpowszechniania i wymienienia twórcy.

Wolność zapożyczenia nie upoważnia do żadnych zmian. W utworach muzycznych dozwolone są tylko przeniesienia na inny ton, na inny głos lub instrument, w dziełach zaś rysunkowych i plastycznych zmiany wielkości, tudzież zmiany konieczne, wywołane sposobem odtworzenia.

Art. 18.

Wolno każdemu skopjować lub w inny sposób odtworzyć cudzy utwór wyłącznie dla własnego użytku prywatnego. Przepis ten nie odnosi się do budowania według cudzego utworu architektonicznego.

Art. 19.

Na wykonywanie praw autorskich do wszelkiego rodzaju portretów potrzeba zezwolenia osoby portretowanej, jeżeli nie otrzymała od artysty zapłaty.

Zezwolenia nie potrzeba:

1) jeżeli chodzi o wizerunki osób powszechnie znanych, a nie było z ich strony zastrzeżenia przy portretowaniu;

2) jeżeli wizerunki osób są tylko szczegółem obrazu, przedstawiającego obchód, zgromadzenie, krajobraz i t. p.

Art. 20.

Na wykonywanie praw autorskich co do listów potrzeba zezwolenia osoby, do której listy były zwrócone, jeżeli przez takie wykonywanie nazwisko jej ma lub może być ujawnione. Po śmierci tej osoby potrzeba do lat trzydziestu od jej zgonu zezwolenia małżonka, jeżeli nie było rozłączenia od stołu i łoża; w braku małżonka — zezwolenia rodziców; w braku rodziców — zezwolenia dzieci zmarłego;

w braku tychże — zezwolenia rodzonych braci i sióstr.

Rozdział III.

CZAS TRWANIA PRAWA AUTORSKIEGO.

Art. 21.

Prawo autorskie gaśnie w pięćdziesiąt lat od śmierci twórcy; przy dziełach łącznych w pięćdziesiąt lat od śmierci tego twórcy, który innych przeżył. Względem utworów, niewydanych za życia (pośmiertnych), prawo autorskie gaśnie w pięćdziesiąt lat od jego śmierci. W razie wydania takiego utworu w ostatniem dziesięcioleciu, czas trwania prawa autorskiego przedłuża się o lat dziesięć.

Prawo autorskie, które powstało na rzecz osób prawnych, gaśnie w pięćdziesiąt lat od czasu wydania utworu lub innego podania go do wiadomości publicznej. Ten sam termin stosuje się do anonimów i pseudonimów, jeżeli twórca przed wygaśnięciem prawa nie ujawnił publicznie swego autorstwa.

Prawo autorskie do dzieł fotograficznych, lub otrzymanych w podobny do fotografji sposób gaśnie w dziesięć lat od zdjęcia fotografji; do utworów kinematograficznych — w dwadzieścia lat od sporządzenia filmu; do przeróbek utworów muzycznych na przyrządy mechaniczne, — w dwadzieścia lat od dokonania przeróbki. Prawo autorskie do serji zdjęć fotograficznych, mającej znaczenie artystyczne lub naukowe, gaśnie w pięćdziesiąt lat od śmierci wydawcy.

Art. 22.

Jeżeli utwór ukazuje się w częściach odrębnych (tomach, zeszytach i t. p.), to dla każdej części termin liczy się osobno; jeżeli jednak części nie są co do treści odrębnemi dziełami, czas trwania liczy się od wydania części ostatniej.

Art. 23.

Czas trwania prawa autorskiego liczy się latami, począwszy od 1 stycznia tego roku, który nastąpił po śmierci twórcy, po prawowitem wydaniu lub innem zdarzeniu, oznaczonem w art. 21 i 22.

Rozdział IV.

PRZEJŚCIE PRAW AUTORSKICH.

Postanowienia ogólne.

Art. 24.

Prawo autorskie można przenosić na inne osoby przez czynności prawne między żyjącymi lub na przypadek śmierci; w braku rozporządzenia ostatniej woli, prawo to przechodzi na dziedziców ustawowych. Umowy, dotyczące przeniesienia prawa autorskiego, winny być pismem stwierdzone.

Art. 25.

Prawo autorskie, dopóki służy twórcy, nie może być przedmiotem egzekucji z powodu roszczeń pieniężnych, jeżeli sprzeciwi się temu twórca. Po śmierci twórcy, jeżeli prawo autorskie służy dziedzicom, a dzieło nie zostało wydane, mogą się sprzeciwić egzekucji: małżonek twórcy, jeżeli nie było rozłączenia od stołu i łoża; w braku małżonka — rodzice; w braku rodziców — dzieci zmarłego; w braku dzieci — jego rodzeni bracia i siostry. Jednakże osoby te rozstrzygają tylko o tyle, o ile niema dostatecznych wskazówek co do woli twórcy w sprawie wydania dzieła.

Ograniczenia powyższe nie obowiązują, jeżeli przedmiotem egzekucji jest prawo autorskie do utworów fotograficznych, lub otrzymywanych w podobny do fotografji sposób, do utworów kinematograficznych i do przeróbek muzycznych na instrumenty mechaniczne.

Art. 26.

Stereotypy, płyty, kamienie, formy, oraz inne przyrządy, należące do uprawnionego i służące jedynie do wykonania jego prawa autorskiego, stanowią przynależność tego prawa.

Art. 27.

Prawa i obowiązki stron oceniać należy według umowy; o ile w niej brak wskazówek — według przepisów ustawy niniejszej; w braku tychże — według odpowiednich postanowień prawa handlowego i cywilnego.

Art. 28.

Twórca, odstępując dzieło sztuki na własność, nie wyzbywa się przez to prawa autorskiego; jednak nabywca nie ma obowiązku dopuszczać twórcy do kopjowania, odtwarzania lub wystawiania dzieła.

Art. 29.

Jeżeli przy sprzedaży oryginalnego dzieła sztuki plastycznej sprzedawca uzyskuje cenę przewyższającą więcej niż o połowę cenę nabycia, twórca i jego spadkobiercy przez cały czas trwania prawa autorskiego mają prawo do dwudziestoprocentowego udziału we wspomnianej przewyżce ponad połowę. Zrzeczenie się zgóry tego prawa ze strony twórcy lub jego spadkobierców nie ma skutków prawnych.

Za zwrot udziału w przewyżce odpowiada przed uprawnionym sprzedawca.

Udowodnienie ceny kupna i następnej ceny sprzedaży jest obowiązkiem uprawnionego.

Art. 30.

Pomimo przeniesienia prawa autorskiego na inną osobę, twórca zachowuje swe prawa osobiste.

Art. 31.

Następcy prawnemu, choćby nawet nabył wszelkie prawa autorskie, nie wolno czynić w utworze zmian, z wyjątkiem wywołanych oczywistą koniecznością, których twórca nie miałby słusznej podstawy zabronić.

Art. 32.

Pomimo przeniesienia prawa autorskiego twórca nie traci wyłącznego prawa zezwalania na wykonywanie autorskich praw zależnych (art. 2), jeżeli nie umówiono się inaczej.

Art. 33.

Każda strona może po czterech latach w każdym czasie wypowiedzieć na rok zgóry umowę, w której twórca obowiązuje się na czas powyżej lat pięciu oddawać drugiej stronie swe przyszłe utwory lub pewien ich rodzaj, albo też stale dla niej w pewnym zakresie twórczości pracować.

Zrzeczenie się tego prawa ze strony twórcy nie ma mocy prawnej.

Art. 34.

Każda strona może przez umotywowane oświadczenie rozwiązać umowę o stworzenie dzieła aż do oddania tego dzieła, jeżeli po zawarciu umowy zaszły nieprzewidziane zdarzenia, będące słuszną przyczyną rozwiązania, jako to: choroba twórcy, wyłączając na czas dłuższy wykonanie dzieła; okoliczności, zniewalające twórcę ze względu na jego istotne interesy duchowe do zaniechania dzieła, nie-

wypłacalność zamawiającego i t. p. Przepis ten nie uchyla roszczeń z tytułu niesłusznego zbogacenia się, roszczeń o zwrot nakładów i odszkodowania.

Umowa o nakład.

Art. 35.

Przez umowę o nakład (umowę wydawniczą) nakładca nabywa wyłączne prawo do wydania utworu piśmienniczego lub artystycznego i obowiązu je się uskutecznić je w stosownej formie, oraz użyć odpowiednich środków celem rozpowszechnienia wydawnictwa, przyczem dbać powinien o związane z wydawnictwem duchowe i materjalne interesy twórcy.

Art. 36.

Nakładca nie może bez zezwolenia twórcy przenosić swych praw na inne osoby, chyba że je przenosi razem z przedsiębiorstwem, lecz i w tym przypadku twórca ma prawo zabronić przeniesienia w stosunku do swego nie wydanego dotąd dzieła, jeżeliby wyszły najaw fakty, wobec których wydawnictwo zaszkodziłoby poważnie dobrej sławie twórcy.

Uważa się, że twórca udzielił zezwolenia, jeżeli nie sprzeciwił się przeniesieniu w ciągu dwóch miesięcy od otrzymania zawiadomienia o zamierzonem przeniesieniu.

Twórca, zabraniający nakładcy przeniesienia praw na inną osobę wraz z przedsiębiorstwem, obowiązany jest zwrócić otrzymane już za swój utwór wynagrodzenie.

Art. 37.

Twórca obowiązany jest dostarczyć nakładcy całe dzieło, lub część, przeznaczoną do odrębnego wydania, bez zwłoki i w stanie odpowiednim; nakładca winien również bez zwłoki przystąpić do prac nad wydaniem i ukończyć je w należytym czasie.

Ciąg dalszy nastąpi.

(Przedruk z Dz. U. Rzpl. Polsk. z dnia 20. V. 1935, nr. 36)

OBWIESZCZENIE
Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej

z dnia 3 czerwca 1935 r.

w sprawie dokonywania przelewów obligacyj Pożyczki Narodowej.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 maja 1934 r. o wydawaniu obligacyj 6 proc. pożyczki wewnętrznej oraz zasadach ich obrotu (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 416) i w związku z obwieszczeniem mojem z dnia 8 sierpnia 1934 r. w sprawie przelewów obligacyj Pożyczki Narodowej („Monitor Polski" Nr. 191, poz. 251) podaję do wiadomości, że z dniem 1 czerwca 1935 r. podania o zezwolenie na dokonanie przelewu obligacyj Pożyczki Narodowej winny być przez osoby zainteresowane wnoszone do Urzędu Długów Państwa w przypadkach, gdy podania rzeczone dotyczą zezwoleń na przelew:

1) instytucjom kredytowym, które otrzymały zezwolenie na przyjmowanie obligacyj na spłatę zobowiązań w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 21 lipca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 585) oraz w myśl obwieszczenia mego z dnia 8 sierpnia 1934 r.;
2) centralnym instytucjom kredytowym, które w myśl ust. 2 § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 21 lipca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 585) udzielać będą zastawu instytucjom kredytowym, przyjmującym obligacje na spłatę zobowiązań;
3) zakładom ubezpieczeń, które otrzymały zezwozwolenie na zawieranie umów ubezpieczeń na życie, przewidujących przyjmowanie obligacyj Pożyczki Narodowej tytułem wpłat na składki w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 lipca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 586);
4) instytucjom państwowym, przyjmującym obligacje Pożyczki Narodowej jako kaucje i wadja w myśl § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 416) w razie przepadku kaucyj i wadjów;
5) instytucjom samorządowym, które przyjmować będą obligacje Pożyczki Narodowej jako kaucje i wadja, w razie przepadku kaucyj i wadjów;
6) instytucjom ubezpieczeń społecznych które przyjmować będą obligacje Pożyczki Narodowej jako kaucje i wadja po kursie, ustalonym dla papierów wartościowych w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 9 lipca 1934 r. („Monitor Polski" Nr. 155, poz. 205) w razie przepadku kaucyj i wadjów oraz w wypadkach przyjmowania obligacyj Pożyczki Narodowej na pokrycie składek ubezpieczeniowych w granicach, ustalonych przez Ministra Opieki Społecznej;
7) spadkobiercom, którzy dziedzicząc obligacje Pożyczki Narodowej udowodnią prawa spadkowe dokumentami, wymaganemi przez obowiązujące przepisy prawa;
8) osobom, które otrzymują obligacje na zasadzie prawomocnego wyroku sądowego;
9) członkom rodziny w wypadkach przelewu na rzecz najbliższej rodziny, t. zn. współmałżonków oraz wstępnych i zstępnych do drugiego stopnia pokrewieństwa włącznie (rodzice, dziadkowie, dzieci i wnuki);
10) w razie przepadku kaucyj i wadjów, przyjętych w obligacjach Pożyczki Narodowej przez osoby i firmy prywatne conajmniej po kursie ustalonym dla papierów wartościowych w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 9 lipca 1934 r. („Monitor Polski") Nr. 155, poz. 205), o ile te osoby i firmy uzyskały zezwolenie Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej na przyjmowanie obligacyj Pożyczki Narodowej jako kaucje i wadja;
11) przy regulowaniu obligacjami conajmniej po kursie emisyjnym (96 za 100) składek w związkach, korporacjach i zrzeszeniach zawodowych w wypadkach, gdy instytucje te uzyskały uprzednio zgodę Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej na przyjmowanie obligacyj tytułem wpłat na składki;
12) przy składaniu obligacyj jako ofiary lub składki na rzecz instytucyj społecznych, których działalność posiada znaczenie ogólnopaństwowe, o ile instytucje te uzyskały uprzednio od Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej zezwolenie na przyjmowanie obligacyj tytułem wpłat;
13) w wypadku przyjęcia obligacyj przez pracodawcę conajmniej po kursie 96 za 100 zł nominału tytułem pokrycia zobowiązań pracow-

nika w stosunku do pracodawcy, o ile uprzednio pracodawca uzyskał zezwolenie Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej na przyjęcie obligacyj;

14) prywatnym szkołom w myśl zasad okólnika Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 24 kwietnia 1935 r. (Nr. II. S. 2262/35).

W przypadkach, nieobjętych niniejszem obwieszczeniem, podania w sprawach przelewu obligacyj należy kierować do Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej.

Komisarz Generalny Pożyczki Narodowej:
(—) Anatol Minkowski.

(Przedruk z Mon. Pol. z dnia 1 lipca 1935 r. nr. 147.)

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej

z dnia 18 czerwca 1935 r.

w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o zmianie rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 9 stycznia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie uprawnień robotników, zatrudnionych zagranicą, do zasiłków na wypadek bezrobocia.

Na podstawie art. 38 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 58, poz. 555) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrorobocia z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849), zarządzam co następuje:

§ 1. Przewidziany w § 8 ust. 1 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 9 stycznia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie uprawnień robotników, zatrudnionych zagranicą, do zasiłków na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 215) 6-tygodniowy termin do przedstawienia przez bezrobotnych dowodów o wysokości zarobku, otrzymywanego przez nich zagranicą, zastępuje się terminem 6-miesięcznym.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej: Jerzy Paciorkowski.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28. VI. 1935 r. nr. 45)

OKÓLNIK Nr. 34.

z dnia 19 czerwca 1935 r.

o głośnikach radjowych w przedsiębiorstwach gastronomicznych.

(Nr. AA. 27-b-41)

Do
P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Wobec niejednolitej praktyki władz administracji ogólnej w związku z wątpliwościami, czy ustawianie głośników radjowych w przedsiębiorstwach gastronomicznych, a w szczególności w kawiarniach i restauracjach, należy uważać za publiczne przedsięwzięcie rozrywkowe w rozumieniu art. 1 prawa z 27. X. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85 poz. 632), wymagające osobnego zezwolenia — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Cytowany art. 1 nie zawiera wyraźnych wskazówek dla roztrzygnięcia tej kwestji. Natomiast § 11 rozporządzenia wykonawczego z 28. XII. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 801), przekazujący powołanym władzom adm. ogólnej prawo udzielania pozwoleń na drobniejsze przedsięwzięcia rozrywkowe, wspomina m. in. o „ustawianiu w miejscach publicznych . . . głośników".

Należy stwierdzić, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, formułując wymieniony przepis, miało na myśli ustawianie głośników nie w lokalach gastronomicznych, jako stanowiących t. zw. „lokale publiczne" — a tylko w „miejscach publicznych" w ściślejszem znaczeniu, t. j. na placach, skwerach, ulicach, w pasażach i t. p., czemu dało wyraz przez odrębne terminologiczne ujęcie kwestji ustawiania głośników.

Kierując się tą intencją, nie należy wymagać pozwoleń na ustawianie głośników w kawiarniach, restauracjach i innych lokalach publicznych.

Podsekretarz Stanu
(—) T. Krychowski

(Przedruk Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. z d. 30. VI. 1935 r. nr. 21.)

Starostwo Katowice
Liczba A. 9. — c/4.

Obwieszczenie

Na okręg Janów zamianowany został zastępcą urzędnika stanu cywilnego sekretarz gminy, p. Józef Binias, którego upoważniłem zarazem do podpisywania zaświadczeń czasu wywieszenia zapowiedzi.

Katowice, dnia 21 czerwca 1935 r.

Starosta
(—) Dr. Seidler.

Urząd Gminny Michałkowice

Ogłoszenie

Wydział Powiatowy Katowice zatwierdził na swem posiedzeniu w dniu 29. maja br. uchwałę Rady gminnej Michałkowice z dnia 18. III. br. w sprawie pobierania w roku budżetowym 1935/36, tytułem podatku od placów budowlanych i gruntów, które uzyskały charakter placów budowlanych przez pociągnięcie linij regulacyjnych 7‰ pospolitej wartości tychże placów.

Michałkowice, dnia 11. czerwca 1935 r.

Naczelnik gminy
w z.
(—) Białas.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 231-08